

ต่อให้ไม่เห็นใบหน้า แต่แผ่นหลังบอบบางในชุดเดรสเซ็กซี่
 สีส้มเข้ากับบุตส์สีน้ำตาลก็ทำให้กวิสราจำได้ดีว่าคนที่ยืนอยู่นั้นคือใคร จึง
 ส่งเสียงสดสีออกไปทัก หวังได้รับรอยยิ้มแสนหวานเป็นการตอบรับ
 หลังจากที่ไม่ได้เจอกันมาสักพัก

“แพรว”

แต่สิ่งที่คาดหวังไว้กลับไม่เกิดขึ้นสักนิด มีเพียงใบหน้าหวาน
 งอแงกับน้ำเสียงที่แสดงอาการไม่พอใจอย่างเห็นได้ชัด

“เกล! ทำไมมาช้า”

“ขอโทษทีแพรว รถแท็กซี่มันเสียกลางทาง เกลเผื่อเวลาไว้แล้ว
 อุตส่าห์ไม่นั่งรถเมล์ ยอมเสียค่าแท็กซี่ แต่มันสุดวิสัยจริงๆ ข้างนอก
 ร้อน เราเข้าห้างกันเถอะ” มือที่กำลังจะขมข้มมือบาง หวังปะหละ
 แพนสาวให้อารมณ์เย็นลง กลับไขว่คว้าได้เพียงอากาศ

“อย่ามาจับแพรวนะ มือเกลไปเลอะอะไรมา เหยือกก็ออกเต็มตัว
 เลย”

กวิสราก็นั่งมองสองมือของตัวเอง จึงเห็นว่ามันค่อนข้างเลอะเทอะ
 จริงอย่างที่แพรวใหม่ว่า

“เอ่อ คือ...พอดีเกลช่วยลงแท็กซี่แท็กซี่แล้วรถเข้าข้างทางนะ สงสัย

มือมันเลอะตอนนั้น”

ใบหน้าหวานของกวิสราจืดเฉือน มือขวายกขึ้นเกาศีรษะที่ปกคลุมไปด้วยผมสั้นสีเข้มอย่างคนทำตัวไม่ถูก ทุกอย่างดูเกะกะขึ้นมาทันทีเมื่อถูกแพรไหมจ้องมองด้วยแววตาไม่พอใจ

“ทำไมชอบทำตัวแบบนี้ เกลก็รู้ว่าแพรไม่ค่อยว่าง แพรเรียนหนักสองวันมานี้แพรยังไม่ได้นอนเลย ก็ยังจะชอบโทร. มาอวดแวนวอนออกมาข้างนอกอยู่ได้ แล้วเกลเป็นคนชวนแท้ๆ ดันไปช่วยใครที่ไหนไม่รู้เซ็นรถ ปลอ่ยให้แพรรอเกือบครึ่งชั่วโมงได้ยังไง! แพรเหนื่อย แพรเบื่อ แพรอยากกลับบ้าน”

กวิสรารีบวิ่งมาดักหน้าแฟนสาวทันทีเมื่อเห็นว่าเธอจะเดินหนีกลับบ้าน โดยพยายามไม่แผลงไปจับเนื้อตัวของแพรไหม เพราะกลัวว่าเธอจะอารมณ์เสียไปมากกว่านี้

“เดี๋ยวดีแพร เกลขอโทษ ไปซื้อของกันนะๆ คราวที่แล้วแพรบอกว่ายากได้กระเป๋างี้ เกลเก็บเงินตั้งหลายเดือน แพรจะรีบกลับจริงๆ เหรอ”

สองขาเรียวที่กำลังจะก้าวเดินหนีหยุดชะงักทันทีเมื่อได้ยินแบบนี้

“ช่วงนี้เกลรวยเหรอ” คำถามถูกส่งมาหยั่งเชิงพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ มุมปาก

“ก็ไม่ได้รวย อย่างเกลไม่เจียดค่าว่ามีกินเลยแพร แค่ออมีเงินเก็บอยู่บ้าง”

กวิสราตอบคำถามแฟนสาวอย่างไม่คิดอะไร เพราะรู้สภาพการเงินกันดีอยู่แล้ว เธอทำงานสายตัวแทบขาด จะไม่มีเก็บเผื่ออนาคตเลยคงเป็นเรื่องแปลก แถมครึ่งปีหลังมานี้แทบไม่ได้เจอแพรไหมเลยกว่าจะนัดเจอกันได้แต่ละทีก็ยากเย็น เธอจึงไม่เคยมีโอกาสดูใช้เงินไปกับของฟุ่มเฟือยสักนิด

สองมือบางของแพรไหมคว่ำแขนกลมกลิ้งของกวิสรามาเขย่าอย่างแรงราวเด็กเล็ก รอยยิ้มหวานแต่งแต้มบนใบหน้าอ่อนเยาว์ ไร้ซึ่งสีหน้าหรือท่าทางรังเกียจรังอนเช่นเมื่อครู่

“จริงนะ”

“อ้อ แพรอยากได้กระเป๋แล้วไซ้ไหม ไปซื้อกัน แต่ขอเกลเข้าห้องน้ำล้างมือก่อนนะ” กวิสรายกมือขึ้นให้แพรไหมดูว่ามันยังเลอะเทอะอยู่มาก

“ไม่เอาแล้ว รุ่งนั้นตกเทรนด์ไปหลายเดือนแล้ว ใครเขาจะอยากได้กัน”

“อ้าวเหรออ จั๊นเปลี่ยนรุ่นก็ได้เนะ”

“แพรไม่อยากจะขอ ตอนนีแพรอยากได้ออย่างอื่น”

“อะไรเหรออ บอกมาสิ”

“คุยตรงนี้ไม่สะดวก เกลไปล้างมือในห้องน้ำก่อนนะ เดี่ยวค่อยหาที่นั่งคุยกััน นะๆ เชื้อแพรสิ”

แม้จะรู้สีกะแท่งๆ แต่กวิสราก็ยอมเดินเข้าห้างสรรพสินค้าที่ติดแอร์เย็นฉ่ำตามแรงผลักดันจากด้านหลังของแฟนสาว

กลิ่นอันชวนค้นเคยที่ติดปลายจมูกทำเอาตัวเรียวขมวดแน่น เพิ่งถอดผ้ากันเปื้อนหนีจากมันมาไม่ถึงสองชั่วโมงดี เธอก็ต้องมานั่งดมกลิ่นกาเฟอีนที่ลอยอบอวลไปทั่วในร้านกาแฟอีกครั้ง และครั้งนี้ไม่ใช่ในร้านของทิวไผ่ เจ้านายสุดแสนจะใจดีของเธอ แต่เป็นร้านกาแฟแบรนด์ดังที่ตั้งอยู่ในห้างสรรพสินค้า

“เกล ดื่มอะไรไหม”

“ไม่เอา เปื่อแล้ว กินทุกวัน”

“เอาหนอยน่า กินเป็นเพื่อนแพรหนอย อย่าทำหน้าที่แบบนั้นสิ เกล แพรน้อยใจนะ”

“คาราเมลมัทคิอาโตแล้วกัน” กวิสรารีบสั่งทันทีเมื่อแฟนสาวบ่นน้อยใจ

“เกลน่ารักจัง นั่งรอแป๊บหนึ่งนะ เดี่ยวแพรไปสั่งให้” ร่างเล็กของแพรไหมลุกออกจากโต๊ะไปสั่งเครื่องดื่มอย่างร่าเริง

“เฮ้อ...คืนนี้ไม่ต้องนอนแล้วมั้งตุ ก่อนมาก็กิน นีก็กินอีก เจาะเลือดมาคงไหลออกมาเป็นกาเพื่อน”

แม้จะบ่นแบบนั้น แต่เมื่อแฟนสาวหันมามองก็ยังคงส่งยิ้มหวานให้เช่นเคย แก้วเครื่องดื่มที่สั่งถูกเลื่อนไปวางตรงหน้าอย่างเอาใจใส่

“เกลดื่มสิ”

กวิสรายกแก้วกาแฟขึ้นมาดูตัวอย่างเอาใจก่อนเริ่มเข้าเรื่อง

“ตกลงแพรอยากได้อะไรจากเกล”

“คือ...แพรจะขอยืมเงินเกลหน่อยได้ไหม เดี่ยวมีเมื่อไหร่แพรใช้คืน”

“หืม...แพรร่อนเงินหรอ” ศีรษะเล็กเอียงเล็กน้อยเมื่อเข้าใจบ้านของแพรไหมค่อนข้างฐานะดี ถึงไม่นับเป็นเศรษฐีร่ำรวยมหาศาล แต่ก็ไม่น่าจะมีปัญหาเรื่องเงินได้เลย

“นิดหน่อย พอดีช่วงนี้แพรหมุนเงินไม่ทัน”

“แล้วแพรจะเอาเท่าไร” กวิสราถามอย่างใจกว้าง เพราะกับแพรไหมแล้วนั้น อะไรเธอก็ให้ได้

“สี่แสน” เจ้าของเสียงหวานตอบอ้อมแอ้ม ผิดกับคู่สนทนาที่รับฟังโดยสิ้นเชิง

“ฮะ! สี่แสน!” กาแฟแทบพุ่งออกจากปากเมื่อได้ยินจำนวนเงินวันนี้จะรีบแน่นกลับไปเล่าให้พี่ทวัฒน์ฟังเลยว่าน้องรักมากินกาแฟแก้วละสี่แสน!

“เกลไม่มีเงินเยอะขนาดนั้นหรอกระแพร” กวิสราพูดอย่างจบบัญญากับตัวเลขที่สูงลิ่วเกินเงินเก็บในบัญชีไปไกล

“ว่าแล้ว” ใบหน้าสวยของแพรวไหมออกอาการเซ็งสุดขีดอย่างไม่คิดปิดบัง

“เกลถามแพรวได้ไหมว่าจะเอาเงินเยอะเยอะขนาดนั้นไปทำอะไร”

“ถามทำไม รู้แล้วจะช่วยให้หรือ” หญิงสาวเอ่ยกระแทกกระทั้นตามแรงอารมณ์ คล้ายกับว่าเรื่องทั้งหมดเป็นความผิดของกวิสราที่ไม่มีเงินให้เธอยืม

“ก็จะได้ช่วยกันหาทางออกไป บอกมาเถอะว่าจะเอาเงินไปทำอะไร ถ้าแพรวไม่บอก เกลจะไปถามคุณลุงเอาเองว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับแพรว”

“ไม่เอานะเกล ห้ามบอกพ่อแพรวนะ ขอร้อง” แพรวไหมรีบคว้ามือกวิสราไว้เมื่อเห็นว่าแฟนของเธอเอาจริง

“ไม่ให้บอกกันก็เล่ามา ทั้งหมด อย่าคิดจะโกหกกัน เกลกำลังหาทางช่วยแพรวอยู่นะ”

แม้แพรวไหมจะดูเหวี่ยงวีนและเอาแต่ใจแค่ไหน แต่ก็ต้องยอมกวิสราทุกอย่าง เมื่อชื่อของบิดาโผล่ขึ้นมากลางวงสนทนา

“แพรวจะเอาไปใช้หนี้” สุดท้ายแพรวไหมก็ต้องยอมเล่าจนได้ เพราะสายตาจริงจังของกวิสราที่มองจ้องมากำลังบอกว่าเธอเอาจริง

“แพรวไปเป็นหนี้ใคร ตอนไหน”

“แพรวติดหนี้พนัน” เสี่ยงเบาราวกระซิบหลุดออกมาคล้ายกลัวว่าผู้คนที่นั่งรอบข้างจะได้ยิน ใบหน้าหวานแดงกำยำมาแล้วเรื่องความผิดพลาดของตัวเอง

“พี่ต่อ ที่เป็นรุ่นพี่ที่คณะชวนแพรวเล่นบาคาร่าออนไลน์ แรกๆ มันก็ดี เกลรู้ไหมว่ามันได้เงินง่ายมากเลย แพรวเล่นไม่นานก็มีได้มีเสีย เล่นไปเล่นมาได้เงินเป็นหมื่น แล้วแพรวก็เลิกเล่น เพราะกลัวพ่อจับได้”

“ยังไงต่อ”

“ที่นี้แพรวอยากเปลี่ยนมือถือกับกระเป๋ เกลก็รู้ว่าพวกป่วนกับกิ๊ก

ชอบชมแพร...”

“แพรใหม่ สรุปลอย”

ยิ่งแพรใหม่เล่าเรื่องมากเท่าไร ก็ยิ่งทำให้กาแพนในแกวร์สชาติแย่งลงเท่านั้น ต่อให้รสชาติดั้งเดิมดีสักแค่ไหน ตอนนี้มันก็ไม่สามารถทำให้กวิสราารู้สึกดีขึ้นได้เลย ภายในลำคอแห้งผากผืดฝื่อน แค้กลิ่นน้ำลายยังรู้สึกได้ว่ายากลำบาก

“แล้วแพรก็เลยกลับไปเล่นอีกครั้ง ที่นั่นมันมีแต่เสียกับเสีย จนแพรเครียด เงินเก็บที่ได้จากการเล่นครั้งที่แล้วก็เกือบหมด”

แพรใหม่เหลือบมองแฟนสาวของตัวเองเล็กน้อย เมื่อเห็นว่ากวิสราไม่มีทีท่าจะว่ากล่าวอะไร จึงกลั้นใจบอกความจริงไปทั้งหมด

“ที่นี้พ่อแพรโทร. ไปปรึกษาพี่ต่อ แกก็แนะนำว่าจะพาเข้าไปเล่นบาคาราของจริง เล่นออนไลน์มันมันโกงกันง่าย ไปบ่อนวังของจริงเลย เล่นไม่กี่ตาก็ได้เงินคืนแล้ว”

“แล้วแพรก็ไป?” เป็นคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ เพราะถ้าแพรใหม่ไม่ได้ไป จะมาขโมยเงินเธอทำไมตั้งสี่แสน

“ใช่”

“รดยังอยู่ไหม” กวิสราถามหารถญี่ปุ่นขนาดกะทัดรัดที่ลุงอมรพ่อของแพรใหม่ซื้อให้ใช้ตอนเข้ามหาวิทยาลัยปีหนึ่ง

“แพรจำนำไว้ที่บ่อน” จะเรียกว่าจำนำคงไม่ได้ เรียกว่าเธอใช้รถลงไปเดิมพันจะดีกว่า สุดท้ายตอนออกจากบ่อน เธอก็ต้องกลับแท็กซี่โดยขอหยิบยืมเงินพี่ต่อเป็นค่าเดินทาง

กวิสราหลับตาแน่นอย่างหนักใจเมื่อได้ยินคำตอบของแพรใหม่

“รู้ตัวไหมว่าตัวเองถูกล่อไปเชือด”

แพรใหม่ปล่อยโฮอย่างสุดกลั้นแทนคำตอบนั้น เป็นเวลาเกือบสัปดาห์ที่เธอถูกโทร. ทวงเงินจนแทบคลั่ง

“เกลช่วยด้วย พ่อเอาแพรตายแน่” แพรใหม่เขย่ามือกวิสรา

ร้องขอความเห็นใจ

“เกลพาไปแจ้งความไหม”

“ไม่เอา” เสียงหวานสั่นเครือด้วยความกลัว

“ว่าแล้ว” ทำไมมันยากแบบนี้ละ ทุกทางออกที่พอจะมองเห็น ล้วนถูกปิดตาย

หลังจากแพร์ไหมเล่าทุกอย่างจบ บรรยาภาศบนโต๊ะกลับมีเพียง ความเงียบงัน ไม่มีแม้เสียงต่อว่าออกจากปากกวิสราแม้เพียงครั้งคำ และตอนที่เสียงร่ำไห้ของแพร์ไหมใกล้จะหยุดลง ก็เป็นเวลาเดียวกับการมาถึงของใครคนหนึ่ง

“ขอโทษนะครับ ออกจะดูเป็นการเสียมารยาทไปสักนิด แต่ผม ขอรบกวนเวลาพวกคุณสักครู่ได้ไหมครับ”

2

เช้าวันต่อมา

แครก...

ครืด...

เสียงไม้กระทบพื้นดังไปมารอบๆ ร้าน ท่าทางกระฉับกระเฉง หากใครได้มองใบหน้าของคนถูกพื้นสักรินิดจะรู้ได้เลยว่า มีเพียงกายหยาบที่ยังคงขยันขันแข็งไม่เปลี่ยน

“เป็นไรไอ้เกล ทำท่าทำทางเหมือนหมาที่บ้านตาย”

“เกลไม่เคยเลี้ยงหมาเหอะพี่ทิว” กวิสราทำปากงูใส่เจ้านาย ก่อนจะหันไปทำหน้าที่ของตัวเองต่อ

“เนอะ ไอ้เนี คนอุตสาหเป็นห่วง เอากาแฟไหม พี่ชงเผื่อ” ทิวไม่เปิดเครื่องชงกาแฟให้ตัวเอง แล้วหันมาถามความต้องการของลูกค้าที่นั่งในร้าน

กวิสราหันมามองแล้วส่ายหน้าปฏิเสธ เนื่องจากเมื่อคืนเธอนอนไม่ค่อยหลับ ส่วนหนึ่งก็เพราะเอาแต่ขัดกาแฟไม่ยั้ง แต่เมื่อมองร่างสูงที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ก็ได้แต่คิดว่า มีเจ้านายที่เหนใจดีแบบทิวไผ่บ้างนะ

“แล้วตกลงเป็นอะไร เมื่อวานไปหาแฟนมาไม่ใช่หรอ ทำไมซึม

ขนาดนี้” ร่างสูงยกแก้วกาแฟร้อนออกมาหนึ่งดื่มบนเก้าอี้สูงหน้า
เคาน์เตอร์ ชวนกวิสราคุยพลางละเลียดชิมเครื่องดื่มทีละนิด

“พี่ทิวอย่ารู้เลย ช่างมันเหอะ”

“บอกหน่อยน่าเกล พอดียากเลือกเรื่องชาวบ้านยามเช้า”

“เออ ก็ได้ เห็นแก่ที่พี่ทิวชอบสอดรู้สอดเห็นนะ” กวิสราหันมา
ยืนคุยกับทิวไผ่เต็มตัว อ้อมแขนยังคงกอดไม่มอไปไม่ห่างกาย

“เล่ามาดี”

“ก่อนจะเล่า พี่ทิวพอจะมีเงินให้เกลยืมบ้างไหม”

แม้ปากจะถามไปแบบนั้น แต่แววดากลับเหม่อลอยเพราะรู้
คำตอบอยู่แล้ว แก้งถามไปอย่างนั้นเองเพื่อเปิดประเด็นที่จะเล่า แต่
แค่คิดถึงเรื่องเมื่อวาน เธอก็ท้อที่จะเล่าเช่นกัน

“จะเอาเท่าไร” ทิวไผ่ลุกขึ้นยืนแล้วล้วงกระเป๋ากางเกง หวังจะ
หยิบเงินให้ลูกน้อง

“สักสี่แสน”

พรวดดด

กาแฟที่เพิ่งดื่มไปอีกใหญ่ถูกพ่นออกมาเต็มพื้นร้าน เพราะ
ทิวไผ่ส้าลกกาแฟอย่างแรง

“ไอ้เกล! นี่จะยืมเงินหรือเรียกสินสอด”

ทิวไผ่โววายลั่นร้าน แล้วลงมือขยี้หัวลูกน้องตัวแสบเป็นการ
ลงโทษ แต่กวิสรากลับมองแต่ผลงานที่ทิวไผ่ทิ้งไว้บนพื้น แล้วโววาย
เจ้านายเสียงดังไม่แพ้กัน

“พี่ทิวว เกลเพิ่งถูกพื้นเสร็จจะไวย”

สงครามที่ไม่มีที่ท่าจะสิ้นสุดกลับหยุดลงทันทีเมื่อมีเสียงดังขึ้น
นอกร้าน

ป็นนน!

เสียงแตรรดดังสนั่นไปทั่วจนคนทั้งสองผละออกจากกัน

“ไอ้เกล พ่อเอ็งมาแล้ว ให้ไวเลย”

ไม่ต้องให้ส่งข้าสอง ไ้ม้อบปฏิกโยนทิ้งลงพื้นทันที กวิสรารีบล้างมือเพื่อทำเครื่องดื่ม ทว่าอารามรีบร้อนเพราะมัวแต่คุยกับทิวไผ่ เมื่อทำเครื่องดื่มเสร็จ กวิสราจึงรีบวิ่งแจ้นไปส่งที่รถคันที่โดยลืมนางอย่างเสียสนิท

ขาเรียวที่กำลังจะเดินเข้าร้านถูกรั้งไว้ด้วยเสียงเรียกของคนขับรถ

“คุณครับ ขอข้อความด้วยครับ” ชายสูงอายุรีบเปิดประตูรถมาเรียกกวิสราเอาไว้

“คะ?” กวิสราถามอย่างไม่เข้าใจ

“ข้อความข้างแก้วที่คุณเขียนทุกวันนะครับ ขอด้วย”

“อ้อ ขอโทษด้วยคะที่ลืม” มือข้างหนึ่งรีบแก้วกาแฟคืน ขณะที่มืออีกข้างรีบล้วงเข้าไปในกระเป๋าผ้ากันเปื้อน แต่กลับไม่เจอสิ่งที่หา มีเพียงซองสองสามอย่างที่ไม่น่าจะใช้แทนกันได้

“คือเกลไม่ได้พกปากกาติดตัว รอก่อนได้ไหมคะ เดี่ยวเกลวิ่งไปหยิบในร้านก่อน”

วันนี้เธอเบลอมากจนทำงานผิดพลาดเสียแล้ว ปากกาที่เคยมีติดตัวตลอด ดันไปวางลืมที่ไหนกัน แต่ของอย่างอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกลับใส่มาแทนเสียได้

“สายแล้ว”

เสียงทุ้มดังขึ้นภายในรถ แม้ไม่ดังมาก แต่ยามสายของวันหยุดที่ไม่มีรถราขวักไขว่ก็ทำให้กวิสราได้ยินอย่างชัดเจน

“ไม่เป็นไรครับ พอดีเจ้านายลุนน่าจะรีบไปบริษัท ไว้เป็นพรุ่งนี้แล้วกันนะครับ”

“เงินชวยรับเงินคืนไปด้วยคะ” กวิสรารีบยื่นธนบัตรคืนให้ทันที

“ไม่เป็นไรครับ คุณเก็บไว้เถอะ ขอตัวนะครับ”

“ดูจะ งั้นเกลฝากถือแก้วสักครู่” กวิสราตัดสินใจทำบางอย่างทันที เมื่อเห็นว่าน้ำมันไม่ถูกต้อง กาแฟก็ไม่เอา ยังจะมายกเงินให้เธออีก

“จะทำอะไรครับ” ชายสูงวัยรับแก้วกาแฟเข้าปัญหามาอย่างมีนงง

กวิสราควานหาบางอย่างในกระเป๋าผ้ากันเปื้อน จากนั้นจึงเดินไปยืนส่องกระจกปรอทของประตูหลังรถ แล้วลงมือทาลิปมันสีอ่อนลงบนริมฝีปาก

“ขอแก้วกาแฟด้วยค่ะ” กวิสราที่ไม่รู้ว่าทำแบบนี้แล้วลูกค้าจะยอมรับเครื่องดื่มของเธอไหม แต่อย่างน้อยก็ถือว่าได้ลองละนะ

ริมฝีปากอ่อนนุ่มทาบทกลงไปบนกระดาษครอบแก้วทันทีเมื่อมันถูกส่งมาให้ จนบนกระดาษเกิดเป็นรูปริมฝีปากจากสีอ่อนจางของลิปมัน แต่มือที่กำลังจะส่งให้คนขับรถกลับชะงักทันที เมื่อกระจกรถด้านหลังลดลงมาฉับพลัน แล้วมือแกร่งของคนที่นั่งอยู่ด้านในก็เอื้อมมาคว้าแก้วเครื่องดื่มไปจากมือเธออย่างรวดเร็ว ก่อนกระจกจะเลื่อนปิดทันที โดยที่เธอยังไม่ทันได้เห็นใบหน้าของเขาสักนิด แต่อย่างน้อย ก่อนที่กระจกจะปิดสนิท กวิสราก็อวยพรเขาได้จนจบ

“ตะ...ตั้งใจทำงานนะคุณ”

“ทำไมออกไปส่งกาแฟนานจังเกล มีอะไรรีเปล่า” ทิวไผ่
ละจากการถูพื้นแล้วหันมาถาม ก่อนจะปล่อยไม้มอปที่อยู่ในมือให้กวิสรา เพราะเจ้าตัวใช้แรงดึงมันออกไปจากมือเขา

“เปล่าพี่ ก็ปกติ แล้วจะทำไมพื่อนะ เอามา เกลทำเอง”

“งั้นก็มาต่อเรื่องที่เรากำลังค้างกันไว้ดีกว่า”

“โอ้ ยังไม่ลืมอีกกก” กวิสราลากเสียงยาวเหยียดอย่างอ่อนใจกับความอยากรู้ อยากเห็นของเจ้านาย

“สี่แสนคืออะไรบอกมา เกลไม่น่ามีปัญหาเรื่องเงินนี่นา แทบจะกินนอนอยู่ที่นี้แล้ว จะเอาเงินไปทำอะไรเยอะเยอะ”

“ตกลงนี่พี่ทิวกำลังถาม หรือแอบบ่นว่าเกลเป็นกาฝากของร้านกันแน่”

“เกลอย่าโยกโย้ ไม่เห็นพี่เป็นพี่แล้วหรือ”

“เฮ้อ ก็ไม่มีอะไร แพรเขาแค่ขอยืม” กวิสราถอนหายใจแรงก่อนจะยอมบอก

“ว่าแล้วว เวลาทงหวยไม่เห็นถูกแบบนี้”

“แต่เรื่องที่แพรจะเอาไปทำอะไร เกลขอไม่บอกนะ มันเป็นเรื่องส่วนตัวของเขา เกลบอกได้แค่ว่ามันค่อนข้างบาดเจ็บจริงๆ”

“ที่ทำหน้าเป็นหมาหงอยอยู่นี้ก็เพราะไม่มีให้เขาเย็มละสิ”

“อืม เกลมีไม่เจียดแสนเลยพี่”

“บุญของเอ็งที่ไม่มีให้เขาเย็ม” ทิวเฝ่พูดอย่างที่ตัวเองคิด

“ก็กำลังพยายามหาให้อยู่นี่ไง”

“จะบ้าหรือเกล! หยุดคิดไปเลยนะ พี่ขอเตือน อย่าลงไปยุ่งเรื่องนี้เด็ดขาด ไข่ซัของแพงๆ ให้แพรเป็นครั้งคราว พี่พอรับได้ แต่นี่มันมากเกินไป”

“ฮู้่น่า เต็มที่ก็คงถอนเงินในบัญชีที่มีอยู่ให้ไปก่อน”

“ไว้ยยย จะให้ทำไม! ไม่คิดถึงตัวเองเลยรี้ง ไหนจะค่าเทอม ค่าหอ ค่ากินค่าอยู่อีก”

“นี่ก็จะสิ้นเดือนแล้วพี่ทิว ไม่กี่วันเงินเดือนเกลก็ออก หน่วยกิตของเกลก็ถูก เหลืออีกปีเดียวก็จบแล้ว ให้แพรไปก่อน เกลเก็บใหม่ได้”

“มันเป็นเงินของเกล พี่ก็ไม่อยากยุ่ง แต่รู้ตัวใช่ไหมว่า ถ้าให้แล้วมีเปอร์เซ็นต์สูงที่จะไม่ได้คืน”

“เกลก็ไม่ได้หวังว่าจะได้คืน”

“งั้นก็ตามใจ ถือว่าพี่เตือนแล้ว แต่อย่าให้มันมากไปกว่านี้”

“ขอบคุณพี่ทิวที่เข้าใจ เกลสัญญาว่าเรื่องจะไม่ลามมาเดือดร้อนถึงพี่เด็ดขาด”

“เต็มทีก็แค่ไม่มีข่าวกินกับที่ซุกหัวนอน พี่รับเลี้ยงแก่ไหนมา”

“แล้วผมล่ะพี่ทิว รับเลี้ยงผมอีกคนได้มั๊ย”

“เหี้ย!” การปรากฏตัวของเคทำเอาทั้งทิวไผ่และกวิสราตกใจจนเผลอสบถคำหยาบเสียงดังพร้อมกัน

“พวกพี่นี่แม่ง ใจร้ายว่ะ ด่าน้องเจย”

“ก็แล้วทำไมมานั่งแอบฟังแบบนี้ล่ะว้ย พวกกูก็ตกใจเป็นนะครับ” ทิวไผ่ตอบตามความรู้สึก

“ผมก็นั่งจัดสต็อกอยู่ด้านล่างหลังเคาน์เตอร์ตั้งนานแล้ว แต่พวกพี่ไม่สังเกตเอง มัวแต่คุยกัน ตอนพี่เกลเข้ามาซังกาแฟก็รีบจนแทบจะเหยียบหัวผมแล้ว” เคพูดแล้วหยิบอุปกรณ์ขึ้นมามิกซ์ชาเขียวไว้ทำหัวเชื้อเครื่องดื่ม

“อ้าวเหรออ ขอโทษนะว้ย วันนี้มันเบลอๆ น่ะ” กวิสรายอมขอโทษรุ่นน้องในร้านอย่างว่าง่าย

“ไม่เป็นไรพี่ ผมเองก็ขอโทษด้วยที่ดันมาได้ยินพวกพี่คุยเรื่องส่วนตัวกัน”

“ช่างมันเหอะ กับเค พี่ไม่ถือ”

กวิสราตอบปิดพลางเดินเอาไม้มอปไปล้างเก็บ จากนั้นจึงเดินเข้าไปด้านหลังเคาน์เตอร์เพื่อช่วยเคเตรียมของขาย ทั้งไข่ไก่ กะละมังไม้ตี แป้ง มีวุ้นไว้พร้อมอย่างรู้งาน

“ให้พี่ตีแป้งวอฟเฟิลเหรออ”

ถึงที่ร้านจะขายกาแฟเป็นหลัก แต่ก็ยังมีของกินเล่นที่ทำสดๆ หลายอย่างให้ลูกค้าเลือกกินเข้าคู่กับเครื่องดื่ม นอกเหนือจากเค้กซึ่งมีร้านเจ้าประจำมาส่งให้ถึงตู้

“อือ เดี่ยวชาเขียวกับพวกน้ำสลัดผมตีเอง เพราะพี่ทิวบอกว่า

พี่เกลตีวอฟเฟิลเนื้อเนียนสุดในร้านแล้ว” เคตอบเสียงซื่ออย่างที่เคย
ได้ยินมา โดยมีทิวไผ่นั่งหัวเราะอยู่ที่บาร์

“ไม่ต้องมาหลอกใช้งานกันด้วยคำชมเลย” กวิสราทำปากยู่ใส่
เจ้านายอย่างรู้ทัน

“อะไรเล่า ก็พี่พูดเรื่องจริง เกลเป็นมือวางอันดับหนึ่งของร้านนี่”

“พี่ทิว ร้านเรามีกันแค่สามคน ไม่นับพี่ที่เป็นเจ้าของร้าน กับเค
ที่เพิ่งรับเข้ามาเมื่อปลายปีที่แล้ว ก็เหลือแค่เกลคนเดียวแหละ มือวาง
อันดับหนึ่งบ้างอะไร”

“เกลียดคนรู้ทันวะ” ทิวไผ่หัวเราะร่วนเมื่อถูกกวิสราจับได้ได้

“ว่าแต่ผมถามได้ไหมว่าพี่เกลจีบพี่แพรวติดได้ยังไง ในเมื่อโคตร
แตกต่างกันขนาดนี้”

คำถามนั้นแม้แต่ทิวไผ่ซึ่งรู้จักกวิสรามาหลายปียังไม่กล้าถาม
แต่ความเป็นเด็กของเค ทำให้ไม่ค่อยคิดอะไรมาก จึงกล้าถามทะลุ
กลางปลั่งขึ้นมามากมาย

“อยากรู้หรอ” กวิสราถามยิ้มๆ

“อย่าว่าแต่ไอ้เคเลยจริงๆ พี่เองก็อยากรู้แหละว่าเกลไปจีบแพรวมัน
ติดได้ไง หัวสูงขนาดนั้น”

“จีบจีบที่ไหนกันเล่า แพรวมาขอเป็นแฟนเกลเองต่างหาก ตั้งแต่
ม. สอง พูดแล้วจะหาว่าคุย ตอนนั้นเกลยังผมยาวอยู่เลย” เสียงหวาน
ติดจะอื้อวนนิดๆ อย่างคนต้องการกลั่นแกล้ง เพราะกวิสรารู้ว่าทั้งสอง
คนยังโสดสนิท

“นี่หน้าตาคนไม่อยากจะคุยนะเนี่ย อีกนิดจะเรียกว่าข่มแล้ว”
ทิวไผ่แวะเข้าให้เมื่อถูกเจ้าตัวดีไซร์เหนือใส่เรื่องผู้หญิง

“จริงดิพี่เกล”

“เออ จะหลอกทำไมล่ะ”

“ก็มันแปลก” เคเอ่ยอย่างไม่เชื่อถือ

“แปลกตรงไหน”

“แปลกทุกตรงนั่นแหละ พี่ยังเคยคิดว่าเกลตามจีบแพรวแบบ ถวายหัวเลยด้วยซ้ำ กว่าจะได้เป็นแฟนกัน” ทิวไผ่สรุปให้ และเค็พยก หน้ารับอย่างเห็นด้วย

“เกลเปล่าทำอะไรเสียหน่อย ก่อนหน้าจะเป็นแฟนกันก็เป็น เพื่อนบ้านที่อยู่ติดกันมาก่อน”

“อ้อ~ แล้วพี่เกลรู้ตอนไหนว่าตัวเองชอบผู้หญิง ถึงกล้าคบกับ พี่แพรว”

“พี่ไม่เคยบอกว่าชอบผู้หญิงนะเค”

“ฮะ!” สองหนุ่มประสานเสียงกันเพราะตกใจกับความจริงที่ได้รู้

“แล้วพี่ก็ไม่เคยชอบผู้ชายด้วย”

“อะไรของพี่เกลวะ” เคส่ายหน้ากับข้อมูลที่พลิกไปพลิกมาจน จับความอะไรไม่ได้เลย

“แล้วก็ยอมเป็นแฟนกับเขา แค่ว่าแพรวชอบคบเนี่ยนะ”

กวิสราตอบคำถามของทิวไผ่ด้วยการยกคิ้ว

“พี่เกลแม่งโคตรใจง่ายเลยวะ”

“พี่ไม่ได้ใจง่ายเว้ย แต่แพรวเป็นคนสำคัญ อย่างว่าแต่เป็นแฟน เลย ให้เป็นหมูเป็นหมาก็ยังได้ ในเมื่อเขาอยากได้แฟน พี่ก็ป็นให้ไง” กวิสราตอบยิ้มๆ

“โง่ได้อีก” ทิวไผ่ซึ่งนั่งฟังมานานอดคำไม่ได้

“รู้ตัวหรอก่อน” กวิสรายกไหล่อย่างไม่คิดมากกับสิ่งที่ตนเป็น

“แล้วพี่เคยรู้สึกดีกับใครใหม่ ที่เป็นผู้ชายนะ”

เคซึ่งเดินไปเก็บชาเขียวที่ผสมเสร็จแล้วเข้าตู้แช่เริ่มตั้งคำถาม ใหม่อีกครั้ง พร้อมกับทำงานในส่วนของตัวเองต่อไป มือแกร่งเหน็บมัน ถั่วเหลืองจากเกลลอนลงไป ในกะละมังไข่แดงที่กวิสราแยกไข่ขาวไว้ ให้ เขาเหม็นรวมกับเครื่องปรุงอื่นๆ เพื่อเตรียมตีน้ำสลัด

“จริงๆ ก็เหมือนจะเคยมีนะ แต่นานมากแล้ว เลื่อนรางวัลแทบ
จำไม่ได้ แต่ก็สัมผัสได้ว่ารู้สึกดี”

ก่อนที่จะได้ถามต่อว่าผู้ชายคนนั้นเป็นใคร ทิวไผ่ก็เอ่ยชัดขึ้น

“เกล ไทรศพ์ทัง”

“ปล่อยมันไว้อย่างนั้นแหละพี่ทิว เกลเตรียมของเสร็จเดี๋ยวค่อย
โทร. กลับ”

หลังจากนั้นทุกคนก็เลิกคุยกัน เพราะลูกค้าเริ่มทยอยเข้าร้าน
ไม่ขาดสาย แต่ไทรศพ์ทังก็ยังคงนั่งไม่หยุด จนทิวไผ่ต้องถือวิสาสะ
กอดปิดเสียงเอง กระทั่งช่วงบ่ายลูกค้าทยอยออกจากร้านจนหมด ความ
อดทนของเจ้าของร้านก็หมดลง

“โทร. จิกอะไรขนาดนี้ พ่อเป็นไก่อะไร!”

“พี่ทิวดำแผนพี่เกลหรือ”

“เปล่าโว้ย ด่ามึงนี่แหละ โทร. เข้าเครื่องอยู่ได้”

“โทร. ตอนไหนวะพี่ ผมก็เดินเสิร์ฟกาแฟล้างแก้วอยู่ข้างพี่เนี่ย”

“ก็ตอนที่มึงไม่รู้ตัวไง”

“พี่ทิว เกลขอโทษ คราวหน้าเกลจะปิดโทรศัพท์ก่อนเข้างานนะ
วันนี้แอมองเครียดนะ” แทนที่จะฟังทิวไผ่กับเคเถียงกัน กวิสรากลับ
เอ่ยขอโทษเอง เพราะรู้ว่าตัวเองสร้างปัญหา

“เออ พี่ผิดเองแหละ เกลอย่าคิดมากเลย ปกติแอมันไม่เคย
โทร. มากวนเกลแบบนี้อยู่แล้ว พี่แค่หงุดหงิด ขอออกไปธนาคารแป้บ
นะ ฝากดูร้านด้วย”

อาทักปฏิกิริยาหัวเสียทั้งหมดของทิวไผ่เป็นเพราะเธอเอง กวิสรา
รู้ตัวดี เขาคงหงุดหงิดมากจริงๆ และเธอต้องรีบจบเรื่องนี้ให้เร็วที่สุด
ก่อนที่จะคนรอบข้างจะเดือดร้อนไปมากกว่านี้

หลังจากเลิกงานกะเช้า กวิสราก็มายืนมองบ้านขนาดกลางตรง
หน้าด้วยความลำบากใจ สามปีแล้วที่เธอไม่ได้กลับมาที่นี่สักครั้ง แต่

เมื่อได้รับโทรศัพท์ของแพรวใหม่หลังเลิกงาน กวิสรา ก็จำต้องทิ้งศักดิ์ศรี
ที่แบกมานานหลายปี เพื่อลองเสี่ยงกับความเมตตาของผู้ชายที่ได้ชื่อ
ว่าพ่ออีกสักครั้ง

3

“มาทำไม”

เสียงหัวนุดันตามสไตล์คนพุดตังขึ้นเมื่อลงมาเจอใครบางคน ยืนอยู่ในห้องรับแขก ก่อนเจ้าตัวจะเดินไปนั่งบนโซฟาที่มีสองสาว ต่างวัยที่หน้าตาละม้ายคล้ายกันนั่งขนานข้าง ประโยคแรกที่ได้ยินจากคนเป็นพ่อหลังจากที่ไม่ได้เจอกันนานถึงสามปีมันก็เจ็บตึกวิสราได้แต่คิดอยู่ในใจ

สภาพร่างกายของชายสูงวัยที่นั่งอยู่เบื้องหน้าดูทรุดโทรมไปตามกาลเวลา ผมสีดอกเลาที่เคยขึ้นแซมอยู่เล็กน้อย ยามนี้ดูจะกลายเป็นสีเดียวที่มีอยู่บนศีรษะ ริ้วรอยเหี่ยวย่นมากมายบนใบหน้าบ่งบอกความแก่ชราของบิดาเธอได้ดี

“พ่อ...สบายดีไหม” แม้จะรู้สึกล้าคอตบตันเมื่อได้เห็นภาพครอบครัวสุขสันต์ของบิดา กวิสราค็ยังคงฝืนพุดออกมาจนได้

“ก็สบายดี จะรู้สึกไม่สบายก็ตอนได้เห็นหน้าแกวันนี้แหละ”

“ถ้าอย่างนั้นแกก็ต้องขอโทษพ่อด้วยแล้วกันที่มาให้เห็นหน้า”

“รู้ก็ดีแล้ว แกมาทางไหนก็กลับไปทางนั้นเลย”

“พ่อไม่ต้องกลัวว่าจะได้เห็นหน้าเกลนานหรือก เกลแค่แวะมาเอาของ”

“ของอะไร ที่นี่ไม่เคยมีอะไรเป็นของแกสักชิ้น”

“เกลไม่อยากทะเลาะกับพ่อนะ แค่ตั้งใจแะมาเอาเครื่อง-
ประดับของแม่ พ่อคืนให้เกลเถอะ ในจดหมายที่แม่เขียนทิ้งไว้ให้เกล
แม่เล่าเรื่องทุกอย่างที่เกิดขึ้นไว้หมดแล้ว”

ที่ผ่านมาเธอเข้าใจการกระทำของแม่ผิดมาโดยตลอด เมื่ออายุ
ได้สิบแปดปี ในวันที่เธอจบมัธยมปลาย คือวันที่เธอกับพ่อแตกหักกัน
อย่างแท้จริง สาเหตุเพราะจดหมายเล็กๆ ที่ซุกไว้ในลิ้นชักโต๊ะทำงาน
ของพ่อ

“แค่เศษกระดาษที่ผู้หญิงแพศยาเขียนขึ้นมาชั่ววูบ แกก็เชื่อเธอ”

“ชั่ววูบรีเปล่าไม่รู้ อันนี้พ่อก็ดูผลงานบนใบหน้าก็แล้วกัน ตลก
นะว่าไหม เรื่องที่เกลมีน้องที่ห่างจากตัวเองแค่สองเดือน ตรงตามที่
แม่เขียนอธิบายไว้ในจดหมายทุกอย่างเลย”

“เกล นำเคยอธิบายเรื่องก็ให้ฟังแล้วไง หนูยังไม่พอใจเราสอง
คนแม่ลูกอยู่อีกเหวอ เรื่องมันนานมากแล้วนะ ปล่อยาวงเสียที แล้ว
กลับมาอยู่เป็นครอบครัวกันอีกครั้งเถอะ ก็บันทึกถึงเกลทุกวันเลยนะ”

“แม่ ก็ไม่เคยพูดแบบนั้นเสียหน่อย” น้องสาวต่างมารดาพูด
แทรกแม่ตัวเองอย่างเสียมารยาท ก่อนจะลอยหน้าลอยตาใส่อย่าง
ไม่กลัวว่าคนฟังจะเสียความรู้สึกสักนิด

หึ

กวีสราได้แต่แค่นยิ้มในใจให้ละครลิงของสองแม่ลูกที่เธอเห็นจน
เจนตา

“ก็ เจียบก่อน แม่จะคุยกับพี่เขา”

“พ่อเขาก็เป็นห่วง ลูกผู้หญิงไปอาศัยอยู่ข้างนอกตัวคนเดียวมัน
อันตราย”

“เกลอยู่มาสามปีแล้ว ถ้ามันอันตรายจริงเกลคงตายไปนานแล้ว
เพราะไม่เคยเห็นพ่อออกตามหาเกลสักครั้ง”

“ยายเกล! นี่แม่แคะ พุดจาให้เกียรติกันมั่ง!” ร่างสูงโปร่งของ บิดาลุกขึ้นอย่างสามชุก ใช้นิ้วที่สั้นระริกชี้หน้าเธอพลางตะคอกเสียงดัง

“เท่าที่จำได้ เกลไม่เคยมีแม่หน้าตาแบบนี้ละ”

เผียะ!

ฝ่ามือหยาบหนาฟาดใส่ใบหน้าใสไม่ยั้งแรงจนเลือดซึมติดมุมปาก แต่แทนที่คนเป็นบิดาจะได้เห็นลูกสาวคนโตหลังน้ำตาอย่างเคย กวิสรากลับทำเพียงเหยียดข้อมืออมรับชะตากรรมของตนเองอย่างเฉยเมย

“ด่า พ่อก็ด่าแล้ว ตบ พ่อก็ตบแล้ว สบายใจรึยัง พ่อคืนของที แม่ยกให้เกลเสียที แล้วเกลจะไม่กลับมาให้พ่อเห็นหน้าอีกเลย เชิญพ่อ เสวยสุขบนกองเงินกองทองของตายายที่พ่อหลอกหลวงแม่มาให้ สบายใจเถอะ”

“แก! แกไล่หัวออกไปจากบ้านฉัน! ต่อให้เรื่องในจดหมายที่แม่ แกเขียนนั้นเป็นเรื่องจริง ฉันก็จะไม่ยกให้แกแม้แต่สตางค์แดงเดียว!”

ข้าวของใกล้มือเหวี่ยงนุกหนีบฉวยขึ้นขว้างปาเพื่อขับไล่ใส่ส่ง ลูกสาวคนโตอย่างไม่คิดจะยั้งแรง จนกวิสราต้องถอยหนีเมื่อรู้ตัวว่าคุ้ย กันดีๆ ไม่รู้เรื่องแน่

สองมือซุกอยู่ในกระเป๋ากางเกงยามก้าวพ้นรั้วบ้านที่ครั้งหนึ่ง เคยเป็นของตนเอง ใบหน้าหวานที่มีรอยแดงช้ำเป็นปื้นแฉะขีดขึ้นเพื่อ มองท้องฟ้ายามเย็นที่อาบไล่ด้วยแสงสีส้ม ทำให้หวนคิดถึงภาพจำ เก่าๆ เมื่อตอนยังเด็ก

“ฮึก ฮึก ฮือ...แม่ขา อย่าไป! อย่าทิ้งเกลไว้ที่นี้คนเดียว”

ไม่ว่าเด็กน้อยจะกรีดร้องร่ำไห้สะอึกสะอื้นแทบขาดใจปานใด ก็ ไม่อาจทำให้มารดาหันหลังกลับมาโอบอุ้ม ปล่อยประโลมใจเช่นเคย ได้เลย แผ่นหลังบอบบางกับกระโปรงยาวสีเหลืองอ่อนของหญิงสาว ร่างอรชรที่ถูกเด็กน้อยเรียกขานว่าแม่มีแต่จะไกลห่างออกไปทุกที

มีเพียงมือกร้านหยาบหนาที่รั้งคอเสื้อยึดตัวบางของเด็กน้อยไว้ไม่ให้วิ่งเตลิดไปไกล การกระทำนั้นไร้ซึ่งความเมตตาและการปลอบโยนใดๆ แม้เด็กน้อยจะซัดขึ้นสุดแรงจนลำคอเล็กเกิดรอยแดงซ้ำ แต่สุดท้ายก็ต้องยอมพ่ายแพ้เพราะไม่อาจสู้แรงผู้ใหญ่ได้อยู่ดี มีเพียงการวิงวอนร้องขอความเมตตาเท่านั้นที่ร่างเล็กพอจะคิดออกในเวลานี้

‘พอชา ปล่อยเกล เกลจะไปหาแม่’

ดวงตากลมโตสีดำลับที่ในเวลาปกติสะท้อนออกมาแต่ความสดใส ยามนี้กลับถูกหยาดน้ำใสกลบจนพราวเลื่อน หลงเหลือเพียงความหมองเศร้าที่ไม่ว่าใครเห็นก็อดสงสารไม่ได้ แต่มันกลับไม่สามารถทำให้ชายวัยกลางคนที่รั้งตัวเด็กน้อยไว้รู้สึกสงสารได้เลยสักนิด

มือหยาบที่กำคอเสื้อออกแรงเหวี่ยงของในกำมือทั้งทันที เมื่อเห็นเจ้าของแผ่นหลังบอบบางที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นคู่ชีวิตกันขึ้นรถหายลับไป เด็กน้อยถูกโยนกลิ้งไปกับพื้น สภาพคล้ายตุ๊กตาผ้าขาดๆ เด็กหญิงหลุดเสียงแหลมเล็กคร่ำครวญออกมาด้วยความเจ็บปวด

‘อย่าหวังว่าแกจะได้เจอหน้านังแพศยานั่นอีก! มันหนีไปแสวงสุขกับผัวใหม่มันแล้ว! แกมันก็แค่ขยะที่ไม่มีใครต้องการ!’

ปัง!

ประตูบ้านปิดลงอย่างแรง เด็กน้อยวัยหกขวบถูกทิ้งไว้ตรงนั้นข้างกองขยะหน้าบ้าน ร่างเล็กนั่งคุ้ยๆ ไม่มีท่าที่จะลุกขึ้นเดินกลับเข้าไปในบ้าน สองมือโอบกอดเข้าพลงโยกตัวไปมา น้ำมูกน้ำตาไหลอาบแก้มจนใบหน้าเลอะเทอะเกรอะกรัง เสียงแหลมเล็กกระซิบปลอบใจตัวเองบางเบา

‘เดี๋ยวแม่ก็กลับมา เดี่ยวแม่...อีก...กลับ...มา’

จวบจนท้องฟ้าทอประกายเป็นสีส้มอาบไล่ทุกสรรพสิ่ง ฝูงนกรีบกระพือปีกเพื่อบินกลับรัง มีเพียงสิ่งมีชีวิตหนึ่งเดียวที่คล้ายถูกเวลาหยุดไว้ไม่มีเปลี่ยนแปลงตั้งแต่ยามเช้า เสียงแหบแห้งที่ตั้งลอดออกมา

จากปากเจ้าของร่างเล็ก ตอนนี้เริ่มขาดเป็นห่วงๆ

จนกระทั่ง...

‘เกล มานั่งทำอะไรตรงนี้คนเดียว’ เสียงเล็กแหลมแสนคุ้นเคย

ดังทักเด็กหญิงข้างบ้าน

‘ระ...รอมแม่’

‘จ้ะเกลมานั่งรอในบ้านแพรก็ได้นะ’

‘ตะ...ได้เหรอ’

‘ได้สิ’

‘จริงเหรอ’

‘อ้อ เดียวแพรนั่งรอแม่เป็นเพื่อนนะ’

รอยยิ้มกับความใจดีในวันนั้นของแพรไหม เธอไม่สามารถลบ

ออกไปจากความทรงจำได้เลย

‘แพร...เกลพยายามเต็มที่แล้วนะ’

4

เพียงแค่คิดเรื่องเก่าๆ คนในความทรงจำก็โทรศัพท์เข้ามา
พอดี ทำให้กวิสรายิ้มออก

“แพรว เกลกำลังคิดถึงแพรวเลยนะ”

“ฮึก ฮึก ฮือ...” แทนที่กวิสราจะได้ยินเสียงหวานเป็นเครื่อง
ปลอบใจหลังจากถูกพายุใหญ่อย่างคนเป็นพ่อชดมา สิ่งที่ได้รับ
กลับเป็นน้ำตาที่ทะเล็กทลายออกมาอย่างไม่คิดจะกลั้นของแฟนสาว

“แพรวเป็นอะไร”

“เกล...แพรวกลัว ความตายมันเจ็บมากไหม” เสียงหวานปลาย
สายสั้นเครือจนคนที่ได้ฟังรู้สึกเจ็บปวด

“แพรว! อยู่ไหน!”

สองเท้าที่เคยเดินทอดน่องเปลี่ยนมาเป็นวิ่งจนสุดกำลังเพื่อออก
ไปหารถแท็กซี่บนถนนใหญ่ให้เร็วที่สุด เหงื่อเม็ดโตผุดขึ้นล้อมกรอบ
ใบหน้าหวาน กิริยาหั่นรีหันขวางวิ่งหารถเป็นที่สะดุดตาของผู้คนใน
ละแวกนั้น

“แพรว! เกลถามว่าตอนนี้อยู่ที่ไหน!”

“บนดาดฟ้าหอพัก”

เพียงแค่ได้ยินสถานที่อยู่ของแพรวไหม ก็ทำเอากวิสราหนาวไป

ถึงหัวใจ

“แพรงมา! เดี่ยวเกลจะไปหาที่ห้อง”

แต่เหมือนเสียงขอร้องของกวิสราจะไปไม่ถึงแพรงไหม เพราะเธอยังคงเอาแต่เล่าเรื่องที่กวิสราไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์

“เกลรู้ไหม วันนี้เกิดอะไรขึ้นกับแพรงที่มหา’ลัย”

“พีคะ ไปราชนาถ” กวิสรารีบบอกคนขับแท็กซี่อย่างรวดเร็วเมื่อเธอหารถขึ้นได้ในที่สุด

“พวกมันมาตามทวงหนี้แพรงถึงโรงอาหารมหา’ลัย ต่อหน้าเพื่อนของแพรงเกือบทั้งคณะ”

“แพรงใจเย็นๆ ฟังเกลก่อน”

“ใจเย็นเหรอก! เกลบอกให้แพรงใจเย็นได้ยังไง ในเมื่อตัวเองไม่ได้โดนเหมือนแพรง! วันนี้มันจะฆ่าแพรงแล้ว!”

“แพรง...”

“แต่เพื่อนมันอีกคนก็บอกว่าจะไม่ฆ่าแพรงนะ มันบอกว่าจะอย่างแพรงทำเงินให้มันได้เยอะ สักปีสองปีพวกมันก็ได้กำไรแล้ว แต่มันจะขอลองทดสอบสินค้าก่อน ขนาดแพรงโง่ๆ ยังรู้เลยว่าพวกมันหมายถึงอะไร”

“แพรง ลงมารอเกลที่ห้องก่อน ขอร้อง” กวิสราพยายามอ่อนน้อมให้แพรงไหมฟังเธอ

“ไม่! จะรอให้พวกมันลากแพรงไปฆ่าเหรอก ไม่เอาเหรอก ให้แพรงตายเองดีกว่า ทุกอย่างจะได้จบที่แพรง ตอนนีแพรงทั้งกลัวทั้งอับอาย แพรงอยากตายให้มันพ้นๆ ไปซะ ฮือ...”

เสียงปลายสายของแพรงไหมตอนนี้เข้าขั้นวิกฤติแล้ว บ้างร้องให้ บ้างหัวเราะเกรี้ยวกราด แค่ว่าฟังก็รู้ที่กำลังคลุ้มคลั่ง ยากที่จะบอกให้ใจเย็นลงได้ แล้วการจราจรบนท้องถนนยามเย็นก็ไม่ใช่ใจให้กวิสราแม้แต่น้อย มีเพียงเลขบนมิเตอร์เท่านั้นที่ขยับ แตกต่างจากล้อของ

รถยนต์ที่เอาแต่จอดแช่อยู่ที่เดิม ทำให้กวิสราตัดสินใจจะลงกลางทาง และนั่งมอเตอร์ไซด์ไปหาแพรใหม่แทน

“พีคะ ชิดซ้ายจอดเลยคะ เดี่ยวหนูไปต่อเอง”

ไม่มีคำตอบว่าจากผู้ให้บริการแม้แต่บ่อย ดูเขาออกจะภูมิใจด้วยซ้ำที่เธอไม่ดันทุรังพาเขาไปฝากรถติด

ความกดดันจากเรื่องราวรอบด้าน และเสียงร่ำไห้ไม่ยอมหยุดของแพรใหม่ ทำให้กวิสราเกิดอาการลม มือไม้ที่พยายามจะหยิบเงินในกระเป๋าขาดออกสัน จนเธอทำข้าวของเกือบทุกอย่างหล่นลงบนดัก

กวิสราขึ้นรถบัสหนึ่งให้คนขับรถ แล้วรีบยกข้าวของที่หล่นออกมาลงไปในกระเป๋า แต่แล้วก็มีสิ่งหนึ่งที่สะดุดตาเธอ มันเป็นสิ่งที่ไม่ควรจะมาอยู่ตรงนี้ด้วยซ้ำ แต่ในเวลานี้มันกลับทำให้เธอหายร้อนรนและนิ่งขึ้น แม้ยังคงได้ยินเสียงกร่ำกรวดของแพรใหม่อยู่ก็ตาม

‘ถ้าเปลี่ยนใจยังไงก็ขอให้ติดต่อมา’

เสียงของชายที่ให้นามบัตรแก่เธอในร้านกาแฟวันนั้น กวิสรายังคงจำขึ้นใจ แล้วก็ทำได้ด้วยว่าเธอวางกระดาษแผ่นเล็กไว้บนโต๊ะ ไม่ได้หยิบกลับมาด้วย แล้วมันมาอยู่ในกระเป๋าของเธอได้อย่างไร

“แพร ตั้งใจฟังเกลนะ”

“อะไร”

“หนังสือแสนของแพร เกลจะเป็นคนเคลียร์เอง”

สองวันต่อมา

สวนสาธารณะใจกลางเมืองกรุง ซึ่งเปรียบเสมือนปอดขนาดใหญ่ของคนเมืองในเวลากลางวันนั้น คลาคล่ำไปด้วยผู้คนที่รักสุขภาพ และบรรดาครอบครัวที่เลือกใช้เวลาอยู่ด้วยกัน กวิสรานั่งมองภาพเหล่านั้น แล้วอดรู้สึกไม่ได้ว่า ตัวเองเป็นสิ่งแปลกปลอมหนึ่งเดียวของสถานที่แห่งนี้

เปาะ...เปาะ...

ความเปียกชื้นที่สัมผัสร่างกายยามนี้ทำให้ภริษารู้ว่าฝนแรกของฤดูกาลมาไวกว่าที่คิด แต่แทนที่เจ้าตัวจะรีบหาที่กำบัง กลับเอนหลังพิงพนักเก้าอี้อย่างผ่อนคลาย แล้วหวนคิดถึงการตัดสินใจครั้งนี้ของตนเอง

เธอกำลังทำสิ่งที่ถูกอยู่เปล่าๆ

ความรู้สึกคันระเทือนภายในกระเป๋ากางเกงด้านขวาทำให้ภริษิต้องล้วงเครื่องมือสื่อสารขึ้นมาดู

“ว่าไงแพร”

“เกล เงินในบัญชีแพร มาจากเกลใช่ไหม” เสียงหวานฟังดูมีชีวิตชีวา นั้นแสดงว่าสิ่งที่เธอทำลงไปคงถูกแล้วละนะ

“อือ”

“เกลไปหามาจากไหน ลำบากมากไหม”

“ไม่หอรอก แพรอย่าคิดมาก”

“แพรไม่รู้จะขอบคุณเกลยังไงเลย แต่แพรสัญญาว่าจะรับหามาคืนเกลนะ”

“แพรไม่ต้องคืนหอรอก เกลยกให้ ขอแค่ช่วยรักษาสัญญากับเกล เพียงข้อเดียวก็พอ”

“ได้ เกลจะให้แพรสัญญาอะไร บอกมาได้เลย ร้อยข้อแพรก็ทำได้”

“เกลขอแค่แพรอย่าทำแบบครั้งนี้อีก ขอให้จำทุกอย่างไว้เป็นบทเรียนราคาแพง และต่อไปนี่...ก็ดูแลตัวเองดีๆ นะ”

“โอ้เอ๊ย นึกว่าอะไร ต่อให้เกลไม่ขอ แพรก็ไม่กล้าแล้วละ บอกเลยว่าเซ็ดไปจนวันตาย”

“ดีแล้ว”

“เกล”

“ว่าไง”

“ก่อนหน้านี้ที่แพรวทำตัวไม่ดีใส่เกลตลอด แพรวขอโทษนะ แพรวจะไม่ทำแบบนั้นอีก”

“ไม่เป็นไร สำหรับแพรว เกลไม่เคยถือ”

“พรุ่งนี้แพรวไปหาเกลที่ร้านพี่ทิวนะ”

“ไม่ได้หรอก”

“ทำไม เราไม่ได้เจอกันนานแล้วนะ” เสียงหวานที่ฟังเอาแต่ใจนิดๆ ดังขึ้น ทำให้คนฟังได้แต่ยิ้มอย่างขมขื่น

“เกลลาออกจากร้านพี่ทิวแล้ว”

“อะไรนะ”

ก่อนที่จะแพรวใหม่จะไว้วางใจไปมากกว่านี้ กวิสราก็เอ่ยบางอย่างขึ้นมาที่ทำให้ปลายสายได้แต่นิ่งเงียบไป และเธอกดตัดสายทิ้งพร้อมปิดเครื่องมือสื่อสารทันทีที่พูดจบ

“แพรว เราเลิกกันเถอะ”

‘เกลไม่ดีพอที่จะอยู่เคียงข้างแพรวแล้ว’

สายฝนที่ตอนแรกเริ่มจากตกปรอยๆ พอให้เย็นชื่นใจ ยามนี้กลับตกหนักราวกับรับรู้ถึงพายุที่อยู่ภายในใจของกวิสรา สวนสาธารณะร้างไร้ผู้คนภายในพริบตา เหลือเพียงร่างเล็กที่ยังคงนั่งก้มหน้าอยู่บนม้านั่งในสภาพเปียกโชก

ฝนตกก็ดี จะได้ไม่มีใครเห็นว่าตาเธอไหล

กวิสราคิดหาแง่ดีของการมานั่งตากฝนอยู่ได้ไม่นาน สายฝนที่สาดกระหน่ำใส่ตัวเธอก็หยุดลงกะทันหัน พร้อมกับการมาถึงของใครบางคนที่เธอไม่ได้

ก๊ก...ก๊ก...

รองเท้าหนังสีดำมันเงาขัดกับสถานที่โดยสิ้นเชิงปรากฏอยู่เบื้องหน้าเธอ เมื่อไล่สายตาขึ้นไปมองก็พบเข้ากับบุคคลที่เธอไม่คุ้นเคย

ชายร่างสูงโปร่งในชุดสูทสีดำสนิท ถือร่มสีดำเช่นเดียวกันกับสีชุด ทำ
ให้นักวิสราฐรู้ว่า ผู้ที่มาหยุดพายุฝนให้เธอคือเขานั่นเอง

ภายใต้ร่มคันใหญ่ เขายืนอยู่เบื้องหน้าเธอดูเยือกเย็นและสงบ
นิ่ง นัยน์ตาคมกริบหลังกรอบแว่นไม่อาจคาดเดาความรู้สึกได้ยามที่
เขายื่นมือมาตรงหน้าเธอ

“มากับฉัน”

5

สัปดาห์ก่อนหน้า

“ขอโทษนะครับ มันออกจะดูเป็นการเสียมารยาทไปสักนิด แต่ผมขอรบกวนเวลาของพวกคุณสักครูได้ไหมครับ”

“มีอะไรคะ” แพรไหมซึ่งกำลังนั่งชันหน้าตา คงไม่สามารถเอ่ยถามความต้องการของผู้ที่มารบกวนได้ หน้าทีนี้จึงตกเป็นของกวิสราไปโดยปริยาย และดูเหมือนเขาก็พอใจที่เธอเป็นผู้ต่อบทสนทนาเอง

“พอดีผมบังเอิญได้ยินว่าพวกคุณกำลังมีปัญหาเรื่องเงิน เลยอยากมาลองชวนไปร่วมงานด้วยกัน”

“พวกเรายังเรียนหนังสือกันอยู่ คงไม่รบกวนคุณจะดีกว่า”

กวิสราตบบทสนทนาทันทีด้วยความไม่ไว้ใจ แค่ว่าฟังคนอื่นคุยกันก็เสียมารยาทมากพอแล้ว ชายหนุ่มที่ดูเจ้าสำอางคนนี้ยังมาเยิ่นนานให้พวกเธอทำงานๆ ถึงที่ โดยอาศัยจังหวะที่คนอื่นเผลอดร้อน ยิ่งทำให้ไม่น่าเชื่อถือมากขึ้นไปอีก

“แต่ผมมีงานที่พวกคุณสามารถเก็บเงินล้างหนี้ได้สบายๆ นะ”

“งานอะไรคะ”

กวิสราซึ่งกำลังจะเอ่ยขัดอีกครั้งกลับต้องชะงัก เพราะแพรไหมซึ่งนั่งฟังอยู่หยุดร้องให้ทันที พร้อมกับให้ความสนใจงานที่ถูกเสนอ

อย่างเต็มที่

“รู้จักงานเพื่อนเที่ยวไหมครับ”

แค่ขายแปลกหน้าพูดประโยคสั้นๆ กวิสราก็ไม่โหจกแทบจะเอากาแฟที่ดื่มอยู่สาดใส่หน้า

“เราไม่สนใจอะ เชิญคุณเก็บไว้ทำเองเถอะ แพร ลูก!” เธอขูดข้อมือแพรไหมให้ลูกขึ้นเพื่อเดินออกจากร้าน แต่ร่างบางกลับขึ้นตัวไว้อย่างดีดั่ง

“เกล ปล่อยก่อน แพรสนใจงานนี้” คนที่ติดหนี้พันจนตามีดบอด แม้มีแสงสว่างเพียงเล็กน้อยตรงปลายอุโมงค์ เธอก็จะลองคว้ามันไว้ แม้ต้องเสี่ยงมากก็ตาม

“สามชั่วโมง ห้าพันบาท ลักษณะงานก็เหมือนออกเดททั่วไปครับ”

ชายแปลกหน้ายังคงเพิ่มเติมข้อมูลของงานให้โดยที่กวิสราไม่ได้ร้องขอ แต่ยิ่งทำให้แพรไหมอยากได้งานมากขึ้นไปอีก

“ถ้าแพรสนใจจะสมัคร ต้องทำยังไงคะ” แพรไหมสะบัดข้อมือออกจากแขนสาว แล้วถามรายละเอียดการสมัครเพื่อตัดสินใจ

“คุณสมัครไม่ได้ครับ พอดีฐานลูกค้าของเราต้องการสเปกแบบนี้” เขาขมวดมือไปยังกวิสราอย่างให้เกียรติ

“ลูกค้าเป็นผู้หญิงเหรอ” แพรไหมถามอย่างขจัดใจเมื่อรู้ว่าตัวเองไม่สามารถทำงานนี้ได้

“รายละเอียดส่วนนี้ ทางเราคงจะบอกไม่ได้ครับ มันเป็นการรักษาความลับของลูกค้า ตกลงคุณสนใจมาร่วมงานกับเราไหมครับ”

“ไม่!” กวิสราตอบทันทีแบบไม่ต้องคิด

“ทางเรามีแบบระบบเหมาจ่ายด้วยนะ ถ้าคุณตรงสเปกลูกค้าจริงๆ อาจถูกจ้างเป็นรายเดือน รับเงินก้อนโตเลยนะคุณ โอนก่อนเริ่มงาน ล้างหนี้สี่แสนให้คุณแพรได้สบายๆ เลย” ข้อเสนอสุดเย้ายวนถูก

ยื่นมาให้อีกครั้ง

“เราไม่สนใจ!” กวิสราไม่โหจนวนวันออกนุ คนประเภทไหนกัน
ที่แอบฟังคนอื่นจนเก็บข้อมูลได้ละเอียดขนาดนี้

ตอนนี้แพรวใหม่จะเดินตามเธอออกมาใหม่ กวิสราไม่ได้สนใจ
แล้ว เพราะรู้ว่าเป้าหมายการก่อวนครั้งนี้คือตัวเธอเอง จึงรีบจ้ำเท้า
เพื่อออกจากร้านกาแฟสดหุให้ไวที่สุด แต่ก็ไม่เร็วมากพอ จึงยังไดยิน
ชายเสียมารยาทพรึ่เซนต์งานของตัวเองจนหยุดสุดท้าย

“ถ้าเปลี่ยนใจยังงักขอให้ติดต่อมา”

ตอนนั้นเธอหันหลังเดินหนีมาด้วยความมั่นใจ ประหนึ่งกำลังถูก
ตีให้ทำประกันฉบับที่สามร้อยของชีวิต แต่ใครจะไปคิดว่าไม่กี่วันต่อมา
เธอต้องโทร. ติดต่อไปหาเขาจริงๆ

ปัจจุบัน

“มากับฉัน”

“ไปไหน แล้วคุณเป็นใคร”

“ถ้าเธอซื้อกวิสราก็ตามมา” ฝ่ามือใหญ่ที่ยื่นมาเก็บกลับข้างตัว
เหมือนเดิม โดยที่ยังไม่ได้ชุดให้หญิงสาวลุกขึ้นแต่อย่างใด

“แต่ว่า คนที่ฉันนัด เขา...”

“ถ้าจะนั่งอยู่ตรงนี้ต่อ ก็โทร. ไปคืนเงินและยกเลิกสัญญาซะ”

ร่างสูงพุดจบก็หมุนตัวกลับ พร้อมออกเดินไปยังเส้นทางเดิมที่
เพิ่งเดินมาทันที เมื่อปราศจากร่มคันใหญ่ กวิสราก็ถูกสายฝนที่ยังคง
ลงเม็ดหนักเทกระหน่ำใส่อีกครั้ง

แผ่นหลังกว้างที่ค่อยๆ เคลื่อนห่างออกไปเรื่อยๆ ทำให้กวิสรา
ตัดสินใจว่ากระเป๋าเป้ใบใหญ่ขึ้นสะพายหลัง แล้ววิ่งตามร่างสูงที่เดิน
นำลั้วไปไกล

“เดี๋ยวก่อนคุณ รอด้วยยย”

รถยนต์สัญชาติเยอรมันคันงามหักเลี้ยวเข้าหมู่บ้านชื่อดัง โดยไม่ต้องผ่านการตรวจบัตรที่ป้อมยาม ตัวรถจอดลงหน้าบ้านเดี่ยว หลังงามที่อยู่สุดซอย บรรยากาศรอบด้านดูร้าง ไร้ผู้คนอาศัย

มีบ้านเพียงหลังเดียวที่เปิดไฟหน้าบ้านทิ้งไว้ คือบ้านที่ลูกค้าของ กวิสราเพิ่งเปิดประตูรถ เดินตัวปลิวเข้าไปด้านใน ทิ้งให้เธอเย็นเลิกลึก อยู่ข้างรถกับสัมภาระใบโต มองประตูรั้วบ้านปิดลงอัตโนมัติ คล้าย กำลังมองอิสรภาพของตัวเองที่ใกล้จะหมดสิ้นเต็มที

“ฮัลโลล”

เมื่อคนที่พามาไม่ยอมอธิบายอะไรสักอย่าง นอกจากโยน สัญญาว่าจ้างส่วนของเขาให้เธอดู และมีชื่อเธอที่เซ็นตกลงไว้ทำ สัญญาตัวโต กวิสราจึงต้องหาคนที่น่าจะตอบคำถามเธอได้ดีที่สุด เครื่องมือสื่อสารที่เพิ่งปิดไปไม่นานจึงถูกเปิดขึ้นอีกครั้ง

“อาร์มพูดครับ” และปลายสายก็รับทันทีเมื่อสัญญาณดังได้ เพียงครั้งเดียว

“คุณอาร์ม งานไม่เห็นเหมือนที่ตกลงกันไว้เลย”

“ขอโทษนะครับ ไม่ทราบว่าคุณนี่ผมกำลังเรียนสายกับใคร ครับ”

“คุณอาร์ม นี่เกลเอง เมื่อวานเราเพิ่งเซ็นสัญญาว่าจ้างกันไป”

“อ้อ ครับ อะไรที่คุณเกลบอกว่าไม่ตรงตามสัญญา”

“ก็นี่ลูกค้าผู้ชายนี่! ไหนบอกว่าลูกค้าเกลเป็นผู้หญิง”

“เท่าที่จำได้ ผมไม่เคยแจ้งนะครับว่าคุณเกลต้องเทกแคร์ลูกค้า ที่เป็นสุภาพสตรี ลองกลับไปดูสัญญาหน้าสามอีกครั้งได้ครับ ไม่มีการ ระบุเพศลงในสัญญาแน่นอน”

“แต่คุณอาร์มบอกให้เกลมาดูแลคุณปิ้งนี่”

กวิสราเริ่มหัวร้อนนิดๆ กับความโยกโย้ของนายหน้าจัดหางาน ที่เธอได้เจอที่ร้านกาแฟ และแทนที่เธอจะได้รับคำอธิบายว่าการดีผลงาน

เกิดการผิดพลาดในจุดไหน กลับได้ยินแต่เสียงหัวเราะร่วนของปลายสาย

“คุณเกลเพิ่งผิดแล้วครับ ลูกค้าชื่อคุณปรินซ์ ปรินทร์ กาญจนโชติวณิช เป็นผู้ขายครับ ไม่ได้ชื่อคุณปิง”

“อะไรนะ! ถ้าอย่างนั้นเกลขอยกเลิกสัญญาค่ะ เพราะเกลเข้าใจผิดไปเองว่าตัวเองจะได้ดูแลลูกค้าที่เป็นผู้หญิง”

ก็เห็นว่าลูกค้าชอบรูปลักษณ์ภายนอกแบบนั้นของเธอ ใครจะไปคิดว่าจะได้ดูแลผู้ชาย และตอนเซ็นสัญญา ชื่อของลูกค้าก็ยังไม่ได้ถูกระบุลงไป มีเพียงชื่อเธอกับอาร์มเท่านั้น เพราะปรินทร์เป็นลูกค้า จึงได้สิทธิ์เซ็นสัญญาเป็นคนสุดท้าย

“ได้ครับ ไม่มีปัญหา เดี่ยวผมโทร. แจ้งลูกค้าเอง”

กวิสราถึงกับถอนหายใจเมื่อได้ยินนายหน้าพูดแบบนั้น อย่างน้อยก็ยกเลิกได้ ส่วนเรื่องนี้ไว้เธอค่อยคิดหาวิธีพาแพรวไหมหนีจากเจ้าหนี้ที่อีกทีแล้วกัน

“คุณเกลครับ ยังอยู่ในสายรีเพล่า”

“ยังอยู่ค่ะ คุณอาร์มพูดต่อได้เลย” กวิสรายกกระเป๋ารั้งขึ้นมาสะพายหลัง แล้วเดินออกห่างจากตัวรถเพื่อหาทางกลับที่พักของตัวเอง

“ผมจะเรียนว่า ให้คุณเกลเข้ามาพบผมที่บริษัทตอนเก้าโมงเช้า นะครับ”

“ได้ค่ะ”

“เตรียมเงินสดมาคืนผมด้วยนะครับ ค่าว่าจ้างสี่แสน กับค่าปรับฐานผิดสัญญาอีกห้าสิบล้านเปอร์เซ็นต์ เป็นหกแสนบาทพอดี อย่าเลตนะครับ โกลี่สิ้นเดือนแล้ว ฝ่ายบัญชีงานยุ่ง และผมติดลาพักร้อนอีกเดือนหนึ่ง อยากเคลียร์งานทุกอย่างให้เสร็จก่อนบินไปพักผ่อน”

“อะไรนะ!” กวิสราร้องออกมาด้วยความตกใจอีกครั้งเมื่อได้ยิน

จำนวนเงิน

“โอ๊ย คุณเกลตะโกนใส่ผมทำไมครับ”

“ค่าปรับบ้านอะไรเยอะแยะขนาดนั้น ทำไมเกลถึงไม่เห็น”

“มันระบุอยู่ในช่วงท้ายของสัญญาไงครับ ไปเปิดดูได้เลย”

กวิสรารีบวางกระเป๋าสะพายลง ดีที่ฝนหยุดตกแล้ว เธอจึงหยิบแฟ้มใส่ที่มีสัญญาอยู่ด้านในออกมาเปิดดูได้ นัยน์ตากลมโตกวาดไปทั่วแผ่นกระดาษสีขาวสามแผ่นก็ยังไม่เจอ ใจสั่นจนส่ายตาก็ไปสะดุดกับช่วงท้ายของกระดาษที่มีตัวอักษรเล็กมาก ถึงเล็กที่สุด จนแทบมองไม่เห็นอยู่ถึงสามบรรทัด ระบุไว้ว่าให้เธอเป็นผู้ชดใช้ทั้งหมดไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น หากผิดสัญญาหรือทำทรัพย์สินของลูกค้าเสียหาย

“นี่มันตั้งใจโกงกันนี่!” กวิสราแผดเสียงใส่เครื่องมือสื่อสารด้วยความโมโห

“คุณเกลอย่าพูดถึงขนาดนั้นเลยครับ เมื่อวานผมก็เตือนให้อ่านทวนสัญญาอีกครั้งแล้วนะครับ ถือว่าเป็นความสมัครใจทั้งสองฝ่ายจะดีกว่า”

กวิสราเกาศีรษะอย่างอับจนหนทาง เพราะสิ่งที่นายหน้าพูดเป็นเรื่องจริงทั้งหมด เธอสะเพร่าเอง

“ก็แล้วทำไมค่าปรับมันต้องแพงขนาดนี้ด้วย คุณอาร์มช่วยคุณให้เกลหน่อยไม่ได้หรือคะ ยังไม่ทันได้เริ่มงานเลย”

“การเหมาจ่ายถึงสามเดือน ก็เท่ากับว่าต้องย้ายไปใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันภายใต้ชายคาที่ผู้ว่าจ้างจัดสรรมาให้ ถ้าไม่ทำสัญญาให้ครอบคลุม หากเจอคนไม่ซื่อสัตย์ คนที่จะเสียหายคือบริษัทกับตัวลูกค้าแน่ครับ ค่าปรับมันก็ต้องสมน้ำสมเนื้อกับเรตค่าจ้างที่ลูกค้าต้องควักเงินจ่าย ต้องขออภัยจริงๆ ที่ผมไม่สามารถช่วยเหลือเรื่องสัญญาว่าจ้างได้”

ทำไมยิ่งฟัง กวิสราก็ยังรู้สึกตัวเองโง่มากขึ้นเรื่อยๆ กันนะ การก้าวเข้ามาในโลกของผู้ใหญ่มันช่างน่ากลัวจริงๆ

“ถึงมันจะจริงอย่างที่คุณพูด แต่แบบนี้เกลก็แย่นะสิ เหมือนมาทำงานเพื่อเป็นหนี้เพิ่มขึ้น แล้วระยะเวลาที่ระบุไว้ก็ตั้งสามเดือนระหว่างนี้ถ้าวันไหนเกิดลูกค้าไม่พอใจอะไรขึ้นมา เกลก็มีแต่เสียกับเสีย นะสิ”

“แต่ถ้าคุณเกลทนได้ถึงครึ่งหนึ่งของสัญญา แล้วเกิดมีปัญหาหรืออยากยกเลิกสัญญาขึ้นมา เงินสี่แสนก็ตกเป็นของคุณเกลทันที เพราะถือว่าลูกค้าได้ใช้บริการไปแล้วเกินครึ่ง เท่ากับระยะเวลาที่คุณเกลต้องทนจริงๆ ก็แค่เดือนกว่าๆ เองนะครับ”

“เฮ้อ ยังไงเขาก็เป็นผู้ขายนี่นา”

ในที่สุดกวิสราก็หลุดความกังวลที่แท้จริงของตัวเองออกมา เพราะต่อให้บอกว่าจ้างมาเป็นเพื่อนกินเพื่อนเที่ยวก็จริง แต่ในความเป็นจริง ใครจะกล้าเชื่อกันแล้วว่าจะไม่มีอะไรเกินเลย ในเมื่อเขายอมเสียเงินเยอะขนาดนั้น ถึงจะรู้สึกว่ารสนิยมเขาแปลกๆ ก็เถอะ

“ถ้าคุณเกลกังวลเรื่องอย่างว่าละก็ หายห่วงได้เลยครับ เพราะคุณปรินท์เขาไม่ใช่คนแบบนั้นแน่นอน”

“ทำไมคุณ مطمئنใจในตัวลูกค้าคนนี้นักล่ะ สนิทกันมากหรอ” กวิสราถามด้วยความเข้าใจกับการการันตีลูกค้าอย่างออกนอกหน้าของปลายสาย

“เอ่อ...คือยังงั้นครับ คุณปรินท์เขาเป็นลูกค้าประจำนะ”

“อะไรนะ”

“ไม่ว่าทางเราจะส่งใครไปก็มีแต่ถูกส่งกลับมาทั้งหมด ไม่เคยมีใครอยู่กับคุณปรินท์ได้พินหนึ่งคืนสักคน เพราะทุกคนล้วนทำผิดสัญญากันเองทั้งนั้น”

“หมายความว่ายังไงกันแน่”

“ได้ยวคุณเกลก็จะเข้าใจเองตอนเริ่มงาน พยายามอย่าผิดสัญญาข้อหลักจนถูกไล่กลับเหมือนคนอื่นก็พอครับ”

“สัญญาข้อไหนคะ” รายละเอียดข้อห้ามขยับย่นขนาดนั้นใครจะไปจำได้เล่า เธออ่านไปแค่รอบเดียวเอง และนี่เลยกลายเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ในชีวิตของเธอ

“ก็ข้อที่ว่า อย่าเสนอตัวให้ลูกค้าถ้าเขาไม่ได้เรียกร้อง เรามีหน้าที่เอนเตอร์เทนเท่าที่ลูกค้าสั่งให้ทำนะครับ”

ถึงนายหน้าจะพยายามพูดอ้อมๆ แต่กวิสรากลับเข้าใจนัยของประโยคนั้นได้ดี จึงรีบปฏิเสธทันที

“บ้า! ใครจะอยากไปปล้ำเขา”

“ถ้าคุณเกลคิดได้แบบนั้นผมก็สบายใจ ตกลงจะรับทำงานต่อไหมครับ”

ไม่รู้ทำไม กวิสราถึงได้รู้สึกว่าตัวเองกำลังถูกนายหน้าด้อนเข้าคอกที่มองไม่เห็นกันนะ

“เฮ้อ...ตกลงค่ะ” สุดท้ายกวิสราก็ยอมเอ่ยปากตกลงจนได้ เพราะเธอไม่มีเงินชดใช้ค่าผิดสัญญาที่ออกออกมาถึงสองแสน

“ผมยินดีที่เราได้ร่วมงานกันนะครับ อีกหนึ่งเดือนหลังกลับจากพักร้อน ผมจะโทร. มาอัปเดตสถานการณ์อีกครั้ง ระหว่างนั้นก็...เอาตัวรอดให้ได้นะครับคุณเกล”

‘แนใจนะว่านี่คือการอวยพร’

น้ำเสียงระริกระรี่ของปลายสายที่ปิดดีลสำเร็จทำเอาคนฟังอย่างกวิสราทำปากอยู่อย่างไม่พอใจ ก่อนจะยอมวางสายแต่โดยดี

“นึกว่าจะยืนอยู่ตรงนั้นทั้งคืน”

เสียงทุ้มดังค่อนข้างดันทันที่ที่กวิสราเดินมาถึงจุดที่เขายืนฟังกรอบประตูเธอคุยโทรศัพท์อยู่พักใหญ่

“ตกลงเอาไง จะกลับก็ได้นะ แต่ฉันไม่ไปส่ง” ร่างสูงถาม คล้าย

ไม่ยี่หระกับการจะอยู่หรือไปของเธอ

กวิสราเกือบจะเชื่อแล้ว ถ้าไม่เห็นเขาเอาแต่ยืนเฝ้าเธออยู่เป็นนาน สงสัยกลัวโดนเช็ดเงินสีแสนละมั่ง

“คุณจะให้ฉันพักที่ไหน”

“ด้านบน ประตูสีขาว” ปรินทรอธิบายลักษณะห้องพักสั้นๆ แต่กวิสรากลับยื่นหน้าขึ้นขวางเหมือนมองหาอะไรสักอย่าง จนเจ้าของบ้านต้องเอ่ยกระตุ้นอีกครั้ง

“ยื่นเฉยทำไม”

“ตัวเปียก” กวิสราอธิบายสั้นๆ แล้วก้มลงมองพื้น ให้เจ้าของบ้านหลังนี้เข้าใจว่าเธอกำลังกังวลอะไร

“แล้ว?”

เสียงห่มที่ตอบกลับมาไม่มีที่ท่าว่าจะเข้าใจสิ่งที่เธอต้องการสื่อสารเลยสักนิด แล้วนี่จะถามคำตอบคำกันแบบนี้อีกนานไหม

“ก็นั่นพันพรม ในสัญญาระบุไว้ ถ้าฉันทำข้าวของนายจ้างเสียหาย ฉันต้องเป็นคนรับผิดชอบทั้งหมด ค่าจ้างซักพรมของบ้านทั้งหลังฉันไม่มีปัญญาจ่ายหรอกนะคุณ พอมีประตูทางเข้าด้านหลังบ้างไหม...คะ”

กวิสรารีบลงท้ายด้วยถ้อยคำสุภาพทันที เมื่อนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้ตัวเองอยู่ในฐานะอะไร

“ประตูหลังนั้นมี แต่ฉันไม่ชอบเข้าทางด้านหลัง เลยสั่งให้ปิดตายไปแล้ว พอติดนัดเข้าแต่ด้านหน้านะ แต่ถ้าเธอชอบประตูหลังฉันจะยอมพิจารณาอีกทีแล้วกัน”

ตอนนี้กวิสราไม่รู้แล้วว่าปรินทรกำลังพูดถึงประตูบ้านหรือประตูคนกันแน่ มันกำกวมจนชวนคิดว่ามีนัย แต่คนพูดกลับทำหน้านิ่งคล้ายกำลังพูดเรื่องดินฟ้าอากาศ

“ตกลงมีทางเข้าอื่นที่เลียงพรมไหม...คะ” กวิสรายังคงตีปลุค

ลูกจ้างผู้แสนดี กัดฟันถามเข้าประเด็นอย่างสุภาพ

“ถ้าเธออยากจะเดินเข้ามาโดยไม่ให้พรมบ้านฉันเลอะ ก็ถอดเสื้อผ้าที่เปียกทิ้งไว้หน้าบ้าน แล้วเดินเข้ามาตัวเปล่าสิ”

ปรีนทรพุดจบกี้เดินหายเข้าไปในบ้านเลย ไม่ยืนรอดูด้วยซ้ำว่า กวิสราจะแก้ผ้าเดินเข้าบ้านจริงอย่างที่เขานำหรือเปล่า ทั้งให้คนฟังได้แต่อ้าปากค้าง มองตามแผ่นหลังกว้างอย่างตกใจ

‘ฮะ! ได้เหวอะ พุดยั้งกี้ได้เหวอะ!’

“เออ ก็คงได้แหละ จำตั้งค์แล้วนี่ แต่ฝันไปเถอะ ใครมันจะไปบ้าทำตาม” กวิสราคิดเองเออเอง ก่อนจะสรุปเองเบาๆ

ร่างเล็กยีนบิตขายเสื้อที่ชุ่มน้ำอยู่หน้าบ้าน โดยพยายามจัดการตัวเองให้อยู่ในสภาพที่เปียกขึ้นน้อยที่สุด จากนั้นจึงแบกเป้ใบใหญ่ขึ้นหลัง แล้วค่อยๆ ย่องเข้าไปในบ้านอย่างระมัดระวัง เมื่อขึ้นมาถึงชั้นสองของบ้าน ก็ต้องยืนงกับประตูห้องทั้งสามบาน เพราะทุกบาน ล้วนแล้วแต่เป็นสีขาว

“แล้วมันห้องไหนเนีย”

“มายืนกะกะอะไรแถวนี้ หลบไป” เสียงทุ้มตืดจะรำคาญนิดๆ ดังขึ้นข้างใบหูเล็ก

“เฮ้ยยย”

กวิสราซึ่งยืนงอยู่ตรงบันไดหลุดอุทานเสียงดัง แล้วถอยกรูดไปชิดผนังด้านหนึ่งด้วยความตกใจ เมื่อปรีนทรที่ไม่รู้มาจากไหนเดินมายืนซ้อนหลังเธอ มือเล็กยกขาขึ้นปิดใบหูตัวเองที่สัมผัสลมหายใจของชายหนุ่มเมื่อครู่

‘ผลุบๆ โผล่ๆ เป็นผีเลยเว้ย!’

ปรีนทรโน้มหน้าลงมาใกล้ใบหน้าหวานที่ตอนนี้ขีดเผือดจนเห็นได้ชัด พลังเข้มข้นมองและคาดเดา

“เธอแอบด่าฉันในใจเหวอะ”

“ปละ...เปล่า”

“แล้วไป”

นัยน์ตาคมหลังกรอบแว่นยังไม่ละไปจากกว้างบาง ปริณห์เอาแต่จ้องมองโดยไม่ยอมพุดอะไรต่อ ทำให้คนที่ตกอยู่ในสถานการณ์น่าอึดอัดต้องเป็นฝ่ายทำลายความเงียบขึ้นมา

“ห้องฉันอยู่ตรงไหนคะ” กวิสรารีบถาม รีบหลบสายตาคมลงด้านล่าง

“ห้องเธออยู่ด้านซ้าย ห้องฉันอยู่ด้านขวา ส่วนห้องใหญ่ตรงกลางเป็นของมายเลิฟ”

“มายเลิฟ? ที่รัก?”

“ใช่ ห้องมายเลิฟ แต่เธอห้ามเข้าไปโดยพลการ ต้องรอให้เจ้าของห้องอนุญาตก่อน”

อ้าว มีแผนแล้วจะมาจ้างเธอทำไม...กวิสราได้แค่คิด แต่ไม่ได้ถามออกไป เพราะไม่อยากก้าวล่วงเรื่องส่วนตัวของเขา ถ้าเป็นแบบนี้เธอก็คงพอจะสบายใจได้แล้วใช่ไหม อย่างน้อยบ้านหลังนี้เธอกับเขาก็คงได้อยู่กันสองคน และอีกคนนั้นก็เป็นคนรักของเขาด้วย

“ได้ค่ะ” ความสบายใจเล็กๆ ทำให้กวิสรารับคำอย่างไม่ต้องแกลังทำสุภาพอีกต่อไป

“ว่าแต่...” ปริณห์พุดค้างไว้พลางกวาดตามองกวิสราตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

“มีอะไรคะ”

“เธอไม่เห็นถอดเสื้อผ้าก่อนเข้าบ้านเลยนี่ ฉันอุตส่าห์ให้คำแนะนำดีๆ”

“บ้าเหรือ! ใครมันจะไปทำ ถ้าคุณอยากทำ ก็เชิญทำเองเลย” กวิสราตวาดแหวอย่างลื้มตัว

“อ้าว ได้เหรือ” ปริณห์ถามยิ้มๆ

“ได้สิ นี่บ้านคุณ” กวิสราเอ่ยประชิดเข้าไป เพราะมั่นใจว่าเขา
ไม่มีทางกล้าแน่นอน

“แล้วก็ไม่บอก”

พรีบ

เสื้อผ้าที่อยู่บนกายแกร่งเริ่มหลุดออกทีละชิ้น เริ่มจากสวทตัวนอก
ตามมาด้วยเนกไทสีแดงเข้ม เมื่อกระดุมเม็ดที่สามถูกปลดออก แผง
อกขาวพร้อมโหนปาร้าลึกได้รูปเผยออกมา กวิสรากรีบกระเียบออก
ห่างทีละนิดพลางถามเสียงสั้น

“คะ...คิดจะทำอะไรนะคะคุณ”

“อ้าว ก็เธอหาเรื่องแกล้งให้ฉันไป เพราะอยากรู้ว่าปะไม่ใช่ไรเง”

ไม่ต้องรอให้ปรินทรถอดหมดทุกชิ้น กวิสรากรีบชิงหนี เตรียม
จะเข้าห้องทันที แต่กลับถูกรั้งตัวไว้อีกครั้ง

“เกล” นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินปรินทรเรียกชื่อเธอ

“คะ”

“นั่นห้องฉัน”

“อ้ายยย”

เสียงร้องที่สมกับเป็นผู้หญิงในรอบสิบปีตั้งขึ้น ก่อนร่างเล็กจะ
รีบวิ่งสวนไปอีกทางเพื่อเข้าห้องหนีความอับอาย ท่ามกลางเสียง
หัวเราะลั่นของปรินทร

อย่าว่าแต่สามเดือนเลย แค่วันเดียว เธอก็สภาพร่อแร่ลูกผี
ลูกคนแล้ว!

กลางดึก ร่างเล็กที่นอนอยู่บนเตียงควีนไซซ์มีอาการกระสับ-
กระส่ายคล้ายคนหายใจไม่ออกและแน่นหน้าอก เปลือกตาขยับยุกยิก
อย่างคนที่ใกล้จะตื่น

‘หะ...หายใจไม่ออก’

ตอนนี้กวิสราารู้สึกตัวแล้ว เพียงแต่ยังไม่ยอมลืมตา เพราะหวาดกลัวบางสิ่ง

‘ที่นี่มีผีด้วยหรือ ฮือ...ช่วยด้วย พระ...ผีอำ!’

แม้กวิสราจะพยายามสวดมนต์ไปไม่รู้กี่จบ อาการแน่นหน้าอก คล้ายถูกผีอำก็ไม่ได้ดีขึ้นเลย เธอจึงกลั้วใจข่มความกลัว ลืมตาขึ้นมอง และด้วยความซึ่ซลาดเพราะต้องนอนแปลกที่จนก่อนเข้านอนไม่อาจทำใจปิดไฟได้ จึงทำให้พบสาเหตุของการหายใจไม่ออกทันทีที่ลืมตา

บนหน้าอกเธอในตอนนี้ มีแมวลายสลิดหน้ามีนตัวอวบอ้วนที่หน้าตาไม่มีความไฮโซใดๆ ซุกซ่อนอยู่เลยนอนทับ บนปลอกคอกมีตัวหนังสือตัวเล็กๆ เขียนว่า

My love

“อะ...อึ๋มายเลิฟ ฉันจะปั๊งบ่! โทะษฐานที่ทำให้กลัว ฮือ...”

“เมื่ยววว”